

[Helge Larsen.]

Peder Madsen og Martensen, at der var en fremadskriden i erkendelse. Det er netop denne fremadskriden i erkendelsen, som pastor Kalmeyer behandler i sin bog, idet han hævder, at det historiske syn på reformatorenes skrifter må føre til, at vi i dag kan se anderledes på det, end man måtte se på det i 1530, da man stod i en ganske anden situation. Det er baggrunden for den kritik, han har rettet mod artikel 4 i den augsburgske bekendelse. Jeg skal ikke gøre mig så klog, at jeg tør have nogen som helst mening om, hvorvidt hans synspunkter er rigtige teologisk set, det ved jeg ikke. Det, jeg har ønsket at få fastslået, er, at han har ret til at have disse synspunkter, har ret til at have dem også som medlem af den danske folkekirke, som præst i den danske folkekirke, har ret til også at undersøge disse symbolske bøger og belyse dem ud fra sin opfattelse af Jesu evangelium. Jeg finder i den højtærede kirkeministers udtalelser en bekræftelse på, at sådan er situationen, det er den forkyndelsesfrihed, som hersker inden for den danske folkekirke, og jeg er glad for at have fået det konstateret. Jeg tilføjer, at det var et af formålene med min forespørgsel. Jeg erkender naturligvis — jeg sagde det ikke i min indledning — at der, når den danske folkekirke er evangelisk-luthersk, kan forekomme tilfælde, hvor der må trækkes en grænse for forkyndelsesfriheden, tilfælde, hvor den enkelte præsts stilling må tages op til overvejelse, også tilfælde, hvor den enkelte præst ikke kan forblive i folkekirken.

Men på ét område er jeg ikke ganske tilfreds med det svar, som den højtærede kirkeminister gav her. Det var i spørgsmålet vedrørende biskoppernes tilsynsret og tilsynspligt og biskoppernes hele stilling inden for folkekirkens organisation. Jeg erkender, hvad den højtærede kirkeminister gjorde opmærksom på, at den danske folkekirke har en organisation, der er bygget op, ikke klart og logisk i enkelte paragraffer og bestemmelser, men i virkeligheden på et grundlag, der strækker sig tilbage til tiden omkring 1530, da reformationen gennemførtes, bestemmelser, som den dag i dag faktisk er gyldige, fordi de ikke er ophævet, men bestemmelser, som

man i tidens løb har sat sig ud over, fordi tiden simpelt hen er løbet fra dem; og når jeg særlig har ønsket at få spørgsmålet om biskoppernes tilsynspligt belyst her i dag, er det ud fra det synspunkt, at det forekommer mig, at der i biskoppernes tilsynspligt ligger tilbage noget af den myndighed, som var tillagt biskopperne i enevældens tid. Man kan jo også — det gjorde den højtærede kirkeminister her — henvise til Christian den Femtes Danske Lov på dette område og til den augsburgske bekendelse, der er mere end 400 år gammel; men vi har i mellemtiden ikke alene fået en demokratisk politisk forfatning, vi har også gennemført demokratisk styre inden for kirken med menighedsråd; og som det jo fremgik af den højtærede kirkeministers redegørelse, i mange tilfælde har afgørelsen i stridsspørgsmål inden for folkekirken måttet ligge her i selve folketinget.

Derfor bliver der trods den udmærkede redegørelse, den højtærede kirkeminister gav, tilbage for mig en uklarhed med hensyn til biskoppernes stilling. Jeg finder, at der er en uklarhed, og hvis den virkelige består, er der et spørgsmål, som jeg vil forbeholde mig senere at tage op til nøjere gennemdrøftelse. Det er spørgsmålet om, hvorvidt en biskop har ret til at gå så vidt, at han nævner muligheden af afskedigelse af en præst over for denne præst, når der foreligger divergerende anskuelser dem imellem. Jeg mener ikke, denne myndighed bør ligge hos en biskop, når forholdet er det, at det er menighedsrådene, der foretager indstillingen til præsteembedet og udnævnelsen foretages af kirkeministeren — i visse tilfælde skal kirkeministeren jo oven i købet udnævne den, der indstilles af menighedsrådene, når der foreligger enstemmig indstilling.

Der er her en uklarhed i kirkens opbygning og i biskoppernes stilling. Det forekommer mig, at biskop Høgsbros handlemåde i sagen mod pastor Kalmeyer har understreget denne uklarhed, og jeg har ikke af den højtærede kirkeministers redegørelse fået en sådan opfattelse, at jeg kan sige, at denne uklarhed er fjernet. Det er et spørgsmål, som jeg vil forbeholde mig på et senere tidspunkt at vende tilbage til. Når jeg siger på et senere tidspunkt, er det, fordi jeg ved, at de spørgsmål, vi drøfter